

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Papp János (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Bauer Ferenc (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása miatt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. július 8. napján kelt, 19.P.22.311/2008/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azon magatartásával, miszerint a közöttük a ...-i Városi Bíróság előtt folyamatban volt előzményi perben kért 2004. július 1-jétől 2007. február 1-jéig terjedő időszak forgalmi kimutatását, valamint 2005. december 18-a és 2007. február 1-je közötti időszak teljes kapcsolási eseménylistájának adatai kiadását megtagadta, megsértette a személyes adat megismeréséhez fűződő személyiségi jogát. Kérte azt is, hogy az igényelt adatok - utóbbi pontosítás szerint 2004. július 1. - 2007. február 1. közötti időben keletkezett és kezelt személyes adatai - bírósági letétbe helyezésére kötelezze a bíróság az alperest, vagy pedig arra, hogy ezeket az adatokat mindaddig őrizze, amíg a Legfelsőbb Bírósághoz fordul a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelemmel, vagy pedig a Strassbourgi Emberi Jogi Bíróság az igényét el nem bírálja. Az adatok letétbe helyezése tekintetében ideiglenes intézkedés meghozatalát kérte.

Az alperes elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérte. Hivatkozása szerint a perbe vitt igény túlnyomórészt ítélt dolognak minősül, az előzményi, a ...-i Városi Bíróság előtt személyes adatok kiadása iránt folyamatban volt perben született jogerős döntésre figyelemmel. A kereset érdemét illetően annak elutasítását kérte, hivatkozott arra, hogy a felperes által kért adatokat az alperes jogszabályi felhatalmazás alapján törölte, így azok kiadására eleve nincs lehetőség, de egyébként sem lehetett volna az adatokat a felperes részére jogszerűen kiadni. Perköltségigényt nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és úgy rendelkezett, hogy a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 21.000 forint eljárási illetéket a felperes költségmentességére tekintettel a Magyar Állam viseli.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság utalt a perbeli jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályokra, az Alkotmány 8. § (1) bekezdésére és az 59. § (1) bekezdésére, az 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) vonatkozó rendelkezésére, a Ptk. 75. § (1) bekezdésére és a 83. § (1) és (2) bekezdésére, a 85. § (4) bekezdésére, a bizonyítás körében alkalmazandó Pp. 3. § (5) bekezdésére, a Pp. 4. § (1) bekezdésére, a Pp. 163. § (3) bekezdésére és a 164. § (1) bekezdésére, a Pp. 206. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a Pp. 229. § (1) bekezdésére.

Kifejtette, hogy a Pp. 157. § a) pont szerinti per megszüntetésére irányuló alperesi kérelem nem volt megalapozott, mert bár a jelen és az előzményi per tárgya szorosan összefügg, ám a jelen per esetében személyiségi jogi igényt kell a bíróságnak elbírálnia, e tárgyban az előzményi perben ítélet nem született, így a perbevitt igény nem ítélt dolog, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet érdemben vizsgálta és azt állapította meg, hogy a kereset alaptalan. Hangsúlyozta, hogy a személyiségi jogi per nem alkalmas más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére és általános jogorvoslati fórumként sem szolgálhat, továbbá akkor sincs helye személyiségi jogi jogsértés megállapításának, ha a jogsértőnek nevezett személy a rá vonatkozó szabályoknak megfelelően járt el. A jelen esetben a bíróság azt állapította meg, hogy az előzményi perben a kereset jogerős elutasításával a bíróság állást foglalt abban a kérdésben, hogy a rá vonatkozó adatszolgáltatási kötelezettségnek az alperes ténylegesen eleget tett azzal, hogy az utolsó évre vonatkozó adatokat a felperes számára kiadta, további adat kiadására nem kötelezhető.

Utalt arra, hogy az elektronikus hírközlésről szóló törvény értelmében az előfizetői szerződésekkel kapcsolatos igények egy év alatt elévülnek, így amennyiben az előfizetői szerződéssel kapcsolatos jogvita nem áll fenn, az adatokat keletkezésük után egy évvel törölni kell. Ugyanezen törvény értelmében bűnüldözési, nemzetbiztonsági és honvédelmi célból történő adatmegőrzési kötelezettség időtartama a korábbi háromról egy évre rövidült, míg a törvény módosított rendelkezései szerint a szolgáltató 30 napon belül köteles törölni azt az adatot, amelyre vonatkozóan az adott célhoz kötött kezelési határidő eltelt. Mindezek alapján a forgalmi és a számlaadási adatok a törvény felhatalmazása alapján

kerültek törlésre. Nem helytálló a felperes azon érvelése sem, hogy ezeket az adatokat a számviteli törvény rendelkezései szerint kellene megőrizni, ugyanis ezen törvényi szabályozás a gazdálkodó szervezetet, jelen esetben az alperest nem a felperes irányában kötelezi. Összességében az alperes az általa már nem kezelhető adatok törlésével a rá vonatkozó szabályok betartásával járt el, így az adatok ki nem adása nem sértheti a felperes személyhez fűződő jogát sem. Tekintettel arra, hogy a keresetet az elsőfokú bíróság jogalap hiányában utasította el, szükségtelen volt a felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelméről való döntés. Utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a felperes téved az Európai Emberi Jogi Bíróság hatáskörét illetően, ez a bírói fórum ugyanis nem a peres felek közötti, hanem az állammal szembeni igények alapján jár el. Az eljárás illetékéről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes költségmentességére figyelemmel rendelkezett az elsőfokú bíróság.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezése, új eljárás és új határozat hozatalának elrendelése, másodlagosan az ítélet megváltoztatása és keresetének történő helyt adás iránt. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság törvénysértő ítéletet hozott, indokolásából csak következtetni lehet arra, hogy a bíróság álláspontja szerint a személyiségi jogi per nem alkalmas az alperesi tájékoztatás megtagadása miatti igények érvényesítésére. Amennyiben ez az elsőfokú bíróság álláspontja, úgy az az Alkotmány 59. § (1) bekezdésében foglaltakat, valamint az Adatvédelmi Törvény 1. § (1) bekezdésében, valamint a 11. és 13. §-aiban foglaltakat sérti és ellentétben áll az Elektronikus Hírközlésről szóló törvény 154. § (7) bekezdésével, továbbá a Ptk. 83. § (1) bekezdésében írottakkal. A hivatkozott jogszabályhelyek kifejezetten személyhez fűződő jognak tekintik az érintett azon jogát, hogy bármikor tájékoztatást kérjen személyes adatairól. Utalt arra, hogy az Alkotmánybíróság a személyes adatok védelméhez való jogot annak aktív oldalára is figyelemmel információs önrendelkezési jogként kezeli. Amennyiben tehát az adatkezelő tájékoztatási kötelezettségének nem tesz eleget, egyúttal az érintett információs önrendelkezési jogát is megsérti. Mindebből az következik, hogy a felperes indíthatott személyiségi jogi pert az alperes ellen. Az alperes a jelen eljárásban személyes adatnak ismerte el a kért adatokat, ezzel egyúttal azt is elismerte, hogy a felperes személyhez fűződő jogát sértette meg a tájékoztatás megtagadásakor ezen magatartásával, a felperes információs önrendelkezési jogát csorbította és megakadályozta abban, hogy a felperes munkaügyi perében, egy büntetőeljárásban, valamint a Legfőbb Ügyészség elleni perében bizonyítékként használhassa fel az alperesi kezelésben lévő adatait. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által kifejtettek a jelen eljárásban nem alkalmazhatók.

Megalapozatlan az adatok törlésére vonatkozó elsőfokú bírósági álláspont is, felperesi érvelése szerint az elsőfokú bíróság által hivatkozott jogszabályhelyek a jelen perben nem irányadók, mert az előzményi per elsőfokú eljárásában az alperes olyan jognyilatkozatot tett, melyben vállalta, hogy a jogvita végleges eldöntéséig megőrzi a vita tárgyát képező adatokat, ezenkívül a felperes is kérelemmel fordult az alpereshez, hogy a jogerős ítélet kézhezvételekor ne töröljék az adatokat, mert a

felperes felülvizsgálati kérelemmel fog élni. Eszerint csak a jogerős ítélet kézhezvétele után kerülhetett volna sor arra, hogy az alperes adatokat töröljön, mivel az ítélet indokolásából értesült arról az alperes, hogy az adatok tárolására vonatkozó ideiglenes intézkedés hatályát veszítette. Tekintve, hogy a felperes már korábban jelezte, hogy felülvizsgálati kérelemmel fog élni, illetve a strassbourgi bírósághoz fog fordulni, valamint hogy a Fővárosi Bíróságon is kerestet terjesztett elő, ezen cselekményei kizárják azon jogszabályi rendelkezések alkalmazhatóságát, amelyek az alperes számára adattörlési kötelezettséget írtak elő. Különösen a Fővárosi Bíróságra benyújtott kérelmek irányultak egyértelműen a felperes személyes adatainak mentésére. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott Elektronikus Hírközlési törvényi rendelkezések, amely szerint az előfizetői szerződésből eredő igények egy év alatt elévülnek, a jelen perben relevanciával nem bírnak, mivel ez a rendelkezés csak a szerződésből eredő igények elévülésére vonatkozik, a jelen per tárgya viszont személyiségi jog megsértése és a személyiségi jogi igények nem évülnek el. Az adattörlés kapcsán kizárólag a Számviteli Törvény 169. §-ában foglaltak alkalmazandók, ez alapján viszont törvényi kötelezettsége az alperesnek a számlák és a számlázás helyességét alátámasztó adatok megőrzése, és ebből a szempontból irreleváns, hogy a törvény az alperest a felperes irányába kötelezi-e vagy sem.

Egyebekben, amikor az alperes törvénysértően megtagadta a felperes tájékoztatását, az adattörlési előírások tekintetében mindenféle elévülés megszakadt. Az alperes a korábbi és a jelen eljárásban is elismerte, hogy jogsértést követett el, amikor megtagadta a felperes tájékoztatását és ez egyúttal annak elismerését is jelenti, hogy az adatok törlésével további jogsértést követ el. Hangsúlyozta, hogy az alperest két indokolt levelében kérte, hogy ne törölje a per tárgyát képező személyes adatait, ami egyúttal azt is jelenti, hogy felhatalmazta az alperest az adatok kezelésére. Ez egy olyan jognyilatkozat, amely önmagában érvényteleníti, felülírja azokat a jogszabályi kötelezettségeket, amelyek esetlegesen adattörlést írnának elő az alperes számára. Törvénysértő a bíróság azon megállapítása is, hogy az alperes törölte volna a felperes személyi adatait, nem tudni, hogy az elsőfokú bíróság ezt a kijelentését mire alapozza. Az alperesi beadványban ugyan az szerepel ilyen kijelentés, ám az ellentmondásos.

Arra is hivatkozott, hogy a távközlési szolgáltatók minden esetben két adatállományt hoznak létre, egyet a hívást indító és egyet a hívást fogadó előfizetőhöz. Amennyiben igaz volna, hogy az alperes törölte az adatokat, nem tudta volna kiadni az ún. cella adatokat sem a nyomozóhatóságoknak a kérdéses időszak végén. Ezen túlmenően azon adatokat, amelyek a felperes telefonbeszélgetéseinek lehallgatása idején keletkeztek, nem törölhetette az alperes, mert telefonját jelenleg is lehallgatják és amíg a lehallgatás zajlik, bármiféle adattörlés tilos. Ezeket a körülményeket azonban a bíróság figyelmen kívül hagyta, mellőzte a bizonyítás lefolytatását az ellentmondásos alperesi nyilatkozatok és annak ellenére, hogy a felperes az adattörlés tényét vitatta, tehát az elsőfokú bíróság nem tárta fel teljeskörűen a tényállást és indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Nem biztosította és nem védte meg a felperes alapvető jogait és érdekeit, jogsértő külső

befolyás érte a bíróságot, kormányzati politikusok, titkosszolgálati alkalmazottak, bírák azíránt presszionálták, hogy húzza az időt a perben és utasítsa el a keresetet, mégpedig azért, hogy olyan bizonyítékok vesszenek el, amelyek alkalmasak bűncselekmények elkövetésének bizonyítására és ezáltal akadályozzák a felperest mind a strassbourgi, mind a magyarországi peres eljárásokban. Mindezek alapján a bírót egzisztenciálisan érintette a per kimenetele, ezért vele szemben a Pp. 13. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt kizárási ok áll fenn, az eljáró bíró emellett a munkaügyi perében eljáró és mindazon bírákat védte, akik érintettek abban, hogy törvénytelenül lehallgatott magánbeszélgetések alapján hoznak nagy számban ítéleteket a peres felek tudta nélkül, ezért a bíróval szemben a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt kizárási ok is fennáll. Ezen kizárási okok fennállását a bíróság is elismerte, amikor ítélete 7. oldalának 3 bekezdésében úgy fogalmazott, hogy az eljáró bírói tanács leterheltsége volt az oka a kitűzési késedelemnek. Összességében 10 pontban sorolta fel azokat a kifogásait, amelyek az elsőfokon eljáró bírói tanács törvénytiséit támasztják alá. Mindezek alapján kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla bírálja el az ideiglenes intézkedés elrendelése iránti kérelmét, folytassa le az elsőfokú eljárásban általa indítványozott bizonyítást, és annak igazolására, hogy a TV 2 chat-falán információk jelentek meg, miszerint a felperes pervesztes lesz, a TV 2 megkeresését és a Teletext 802-819. oldalain működtetett chat-falon 2008. május 5. és 2009. július 31. között megjelent valamennyi üzenetet megküldését kérte.

Az alperes ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozott arra, hogy az előzményi perben született jogerős ítélet szerint az alperes nem sértette meg a felperes Adatvédelmi Törvény által védett jogait, értelemszerűen személyhez fűződő jogai sem sérültek, a megállapított tényállás pedig köti a bíróságokat. Hivatkozott arra, hogy nem kapott értesítést arról, miszerint a jogerősen elbírált ügyben a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett volna elő, ami pedig az Európai Emberi Jogi Bírósági eljárást illeti, ott az illető állam szerepel peres félként, így az eljárásnak az alperes igényére közvetlen kihatása nem lenne. Érvelése szerint a vonatkozó törvényi rendelkezések a jogosultak védelme érdekében, a személyes adatok célhoz kötött kezelésének követelményét is figyelembe véve nem teszik lehetővé, hogy az adatkezelő mintegy készletező adatgyűjtést folytatva gyűjtsön és tároljon személyes adatokat, ellenkezőleg, a törlés kötelezettségét róják a kezelőre amikor az adat már nem szükséges az adott cél eléréséhez és ez a kötelezettség független a jogosult kívánságától. Álláspontja szerint a felperes a Számviteli Törvény rendelkezéseire is tévesen hivatkozik, ugyanis a törvény 169. §-a értelmében az alperes kizárólag a kibocsátott számlákat, illetve a számlákat alátámasztó adatokat köteles megőrizni. Ebbe a körbe sem a bejövő hívások adatai, sem a számlázás szempontjából jelentőséggel nem bíró adatok nem tartoznak bele. A telefonbeszélgetés nem nyerhető utólag ki az elektronikus hírközlési szolgáltató rendszeréből, mivel nincs olyan legitim cél, amely ezen adatkezelését indokolná. A peres eljárásban sem anyagi, sem eljárásjogi szabálysértés nem történt, különösen nem olyan lényeges szabálysértés, amely a per kimenetelét bármely formában befolyásolta volna. A perbeli tényállást az előzményi perben eljáró bíróság már

elbírált, a jelen eljárásban csupán ugyanazon tényállásra vonatkozó keresete jogalapját változtatta meg a felperes.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben felderítette, a Fővárosi Ítéltábla az arra alapított ítéleti döntésével is mindenben egyetértett. Az elsőfokú bíróság helyesen és részletesen hivatkozott az alkalmazandó jogszabályokra, ezért a másodfokú bíróság csak visszautal azokra. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki: az elsőfokú bíróság a rá vonatkozó anyagi és eljárásjogi szabályoknak eleget téve folytatta le a bizonyítási eljárást, érdekeltiségére, elfogultságára semmilyen adat nem merült fel, a felperes ezen hivatkozásait csupán az érdemi - számára kedvezőtlen - döntés meghozatalát követően terjesztette elő, ám azt semmivel nem támasztotta alá. Az érdemi, elutasító döntésre figyelemmel az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elbírálatlansága sem teszi az elsőfokú bíróság ítéletét az érdemi felülbírálatra alkalmatlanná, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályaon kívül helyezésére nem volt jogszabályi lehetőség.

A felperes másodlagos, az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelme sem volt teljesíthető. Az elsőfokú bíróság a keresetet valamennyi - felperes által megjelölt - jogcím szempontjából megvizsgálta és annak alapján megalapozottan foglalt állást akként, hogy a kereset megalapozatlan. A számviteli törvény felperes által hivatkozott rendelkezése az üzleti évről készített beszámolóra, az azt alátámasztó leltárra, értékelésre, főkönyvi kivonatra, valamint a naplófőkönyvre, illetve egyéb, a törvény követelményeinek megfelelő nyilvántartás, azaz nem a felperes személyes adatainak megőrzésére vonatkozik, így a kereset ezen a jogalapon sem lehetett alapos és a felperes alpereshez eljuttatott kérelme sem „írja felül” az adatok törlésére vonatkozó törvényi rendelkezéseket.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy a jelen pert megindító kereset az előzményi perre figyelemmel nem képez ugyan ítélt dolgot, nem lehetett azonban eltekinteni attól, hogy az előzményi per bírósága azonos tényállás mellett állást foglalt abban, hogy az adatkezelés és a felperes adatkiadási kérelme tekintetében az alperes a rá vonatkozó jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el. Tekintve, hogy a jelen, személyiségi jogsértésre alapított perben ugyanezen alperesi eljárást sérelmezte a felperes, személyiségi jogi sérelme alapját abban jelölve meg, hogy az alperes nem a rá vonatkozó szabályok szerint járt el az adatkezelés és a felperes kiadási kérelme során, figyelemmel kellett lenni arra, hogy az alperesi tevékenység jogszerűségét az előzményi per bírósága megállapította, és ezen megállapítása a jelen eljárásban is irányadó, azaz az alperes jogszerű eljárása a felperes személyiségi jogait nem sérthette.

A felperes által indítványozott bizonyítás felvételének a másodfokú eljárásban a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján nem volt helye, az indítványt a Fővárosi Ítéltábla

mellőzte és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében a helyes indokaira utalással helybenhagyta.

A Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja, valamint 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket a felperes költségmentességére figyelemmel az állam viseli. Az alperes költségigényt nem érvényesített, ezért arról a Fővárosi Ítéltábla nem rendelkezett.

Budapest, 2010. március 11.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Varga Edit s.k.
előadó bíró

. Fülöp Györgyi s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő